

Foto: Frida Jansson

Solist i Mendelssohns violinkonsert i lördags i Nyköping var Johan Dalene, 16 år, från Norrköping. Som extranummer spelade han en gigue av Bach.

Underbarn gör lycklig musik

RECENSION

[Nyhetsflash](#)

[Tweet](#)

[Rätta text- och faktafel](#)

Underbarn är ett ord som jag undviker. Likaså geni. Sådana etiketter behövs visserligen ibland. Men de kan också vara farligt krävande för den som får dem klistrade på sig. Och så för de tankarna till den bittre Salieri i filmen Amadeus.

Alltså hoppas jag att den unge Johan Dalene har goda rådgivare. Och att han är lika klok som han verkade under konserten i lördags. För det fanns ingen divighet hos honom, tvärtom nästan en viss förlägenhet över att få ovationer och blommor efteråt. Som om han trivdes allra bäst med att spela.

Men det hjälps inte. Han är ett underbarn och har varit det sedan han var liten och lärde sig avfyra virtuosnummer av Monti och Sarasate, ni vet sådant som Csárdás och Zigeunerweisen.

Men det var då det, och där kan man gärna ta ut svängarna extra för att imponera, lite så där som Paganini och hans påstådda förbund med djävulen.

I lördags var det riktig konsert och stor musik, en av de mest spelade och älskade violinkonserterna, den i e-moll av Mendelssohn. Den rymmer en hel del dramatik och stunder av allvar, men mest blev det lycklig musik med melodirikedom och elegans och inget av pålagt show-piece, inte ens i den knixigt livsglada finalen. För Johan Dalene behärskade sin fiol så fenomenalt utantill att

Fakta

Solistkonsert

Filharmoniska Sällskapetets symfoniorkester

Vivaldi-ensemblen från Musikskolan

Violinsolist: Johan Dalene

Dirigent: Emil Eliasson

Culturums konsertsal

det verkade lätt, även alla dubbelgrepp och höjdtoner långt uppe vid stallet.
Imponerande!

Även orkestern under den säkre Emil Eliasson fick det att verka lätt att samspe-
la på ett mycket vackert sätt.

Hela denna kvälls program gick i Per Andersbergs anda och tillägnades hans
minne efter tjugo år som ledare. Denne skulle också ha gillat att inleda med två
stycken så att ett tiotal unga stråkmusiker från Musikskolan får känna på att
spela med.

Mozarts korta sorgemusik för sina frimurarvänner hann i lördags göra en hel del
intryck med sin växling mellan tungsint c-moll och glansen från Ess-dur, i båda
fallen i Trollflöjtens närhet. Och Sibelius stråksång blommade i alla fall ut ganska
kännspakt, men hade vunnit på ännu lite fastare klangbotten från
basinstrumenten.

Så var det då Emil Eliasson och orkestern efter paus och upp till bevis med
Beethovens Eroica! Vad skulle ni kunna göra med den kanske viktigaste
symfonin i hela genrens historia, från bara elegant underhållning vid furstars och
kardinalers hov till ett forum för subjektiva utgjutelser och världssmärta? Just
Eroican utsågs nyligen av en engelsk musiktidning till nummer ett av 151
tillfrågade dirigenter.

Jo, det mesta blev riktigt bra, spännande, högdramatiskt. Dock blev jag
överbaskad av att Emil Eliasson vågade dra upp tempot så i de tre snabba
satserna. Det blev visserligen en ung mans nappatag med det heroiska, med
Sturm und Drang och full kraft och stålglans från bleckblåset. Men ibland med
en vildhet som en icke-helproffsorkester, som i lördags, inte har så lätt att
matcha och en hel del insatser som inte satt på slaget från alla, ett problem som
Per Andersberg i stort sett arbetat bort.

Fride Jansson